

Αριθμός 1625/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ

από τους Δικαστές: Αθανάσιο Κουτρομάνο, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Γεώργιο Κοντό και Πηνελόπη Ζωντανού, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ

σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 25 Νοεμβρίου 2013, με την παρουσία και της γραμματέως, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ: Των αναιρεσιόντων: 1., 2. και 3., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Ηλία Σπινάσα και Ροζίτα Σπινάσα.

Των αναιρεσιβλήτων: 1. Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία "....." που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Βικτωρία Κανελλοπούλου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ. και

2. ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στο ... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Ιωάννη-Διονύσιο Φιλιώτη.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 15-3-2007 αγωγή των ήδη αναιρεσιόντων, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 5548/2009 του ίδιου Δικαστηρίου και 5632/2010 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση των αποφάσεων ζητούν οι αναιρεσιόντες με την από 30-3-2011 αίτησή τους (που κατετέθη και στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με αριθ. 39/2011 και στο Εφετείο Αθηνών 259/2011). Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Πηνελόπη Ζωντανού, ανέγνωσε την από 17-12-2012 έκθεση του κωλυομένου να μετάσχει στη σύνθεση του δικαστηρίου τούτου, Αρεοπαγίτη Κωνσταντίνου Τσόλα, με την οποία εισηγήθηκε να γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης κατά παραδοχή των πρώτου, τρίτου και τετάρτου λόγων της. Οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιόντων ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης, ο πληρεξούσιος της 2ης αναιρεσιβλήτου την απόρριψη της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι) Με την από 30-3-2011 αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται η 5632/2010 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και η 5548/2009 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Με την Πρωτόδικη απόφαση απορρίφθηκε η αγωγή των αναιρεσιόντων ως αόριστη. Με την εφετειακή απόφαση εξαφανίστηκε η πρωτόδικη απόφαση: α) όσον αφορά την 1η εναγομένη και ήδη 1η αναιρεσίβλητη εν μέρει και συγκεκριμένα μόνο κατά τη διάταξή της περί δικαστικών εξόδων, επικυρωθείσης κατά τα λοιπά ως προς αυτήν της πρωτόδικης απόφασης και β) όσον αφορά την 2η εναγομένη και ήδη 2η αναιρεσίβλητη εν όλω. Μετά δε την εκδίκαση της αγωγής ως προς αυτή, έγινε η αγωγή εν μέρει δεκτή κατά την επικουρική βάση της του αδικαιολόγητου πλουτισμού και απορρίφθηκε ως προς την κύρια βάση της. Η κρινόμενη αίτηση ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (αρθρ. 552,

553, 556, 558, 564, 566§1 Κ.Πολ.Δ), είναι δε παραδεκτή, όσον όμως αφορά την πρωτόδικη απόφαση μόνο κατά το κεφάλαιο αυτής που δεν είχε εκκληθεί (άρθρ. 577§1 ΚΠολΔ), διότι κατά το μέρος που η υπόθεση είχε μεταβιβαστεί στο Εφετείο με την έφεση είναι απαράδεκτη η αναίρεση κατά της πρωτόδικης απόφασης. Πρέπει, επομένως, η αίτηση (κατά το μέρος που είναι παραδεκτή) να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρ. 577§3 ΚΠολΔ).

II) Από τις διατάξεις των άρθρων 61, 65, 67, 68 και 70 ΑΚ συνάγεται ότι για να υποχρεωθεί το νομικό πρόσωπο από δικαιοπραξία πρέπει αυτή να έχει συναφθεί είτε από το όργανο που το διοικεί, το οποίο να ενεργεί μέσα στα όρια της εξουσίας του, κατά τους όρους της συστατικής πράξης ή του καταστατικού του είτε από φυσικό πρόσωπο στο οποίο παρέσχε σχετική εξουσία το όργανο που διοικεί το νομικό πρόσωπο. Δικαιοπραξία που έχει καταρτισθεί επ' ονόματι νομικού προσώπου από φυσικό πρόσωπο το οποίο δεν έχει εξουσία εκπροσώπησης του δεν το δεσμεύει. Ειδικότερα, η ανώνυμη εταιρία, η οποία είναι νομικό πρόσωπο, εκπροσωπείται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 18 και 22 του κωδ. Νόμου 2190/1920, από το διοικητικό της συμβούλιο το οποίο ενεργεί συλλογικώς, μπορεί όμως, εφόσον τούτο ορίζεται στο καταστατικό, να ανατεθεί ευθέως από αυτό ή δια του διοικητικού της συμβουλίου η εκπροσώπηση της σε ένα ή περισσότερα μέλη του διοικητικού της συμβουλίου ή στους διευθυντές της ή άλλα πρόσωπα ή και σε τρίτο.

Εξάλλου, από το άρθρο 71 ΑΚ προκύπτει ότι το νομικό πρόσωπο ευθύνεται για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των οργάνων, που, κατά τα ως άνω άρθρα 65, 67 και 68 ΑΚ, το αντιπροσωπεύουν και εκφράζουν τη βούληση του, εφόσον η πράξη ή η παράλειψη έλαβε χώρα κατά την ενάσκηση των καθηκόντων που τους είχαν ανατεθεί και παράγει υποχρέωση προς αποζημίωση. Από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις, συνδυαζόμενες προς αυτές των άρθρων 118, 216 παρ. 1α, 224 εδ. β ΚΠολΔ, συνάγεται ότι σε αγωγή κατά νομικού προσώπου, η οποία έχει ως αντικείμενο την αποζημίωση από μη εκπλήρωση συμβατικής υποχρέωσης αναληφθείσης από αυτό ή την υποχρέωση καταβολής αποζημίωσης εξαιτίας ενεργειών ή παραλείψεων των οργάνων του, δεν απαιτείται για το ορισμένο της σχετικής αγωγής να αναγράφονται στο δικόγραφο της και τα φυσικά πρόσωπα που εκπροσώπησαν το νομικό πρόσωπο, (κατά την κατάρτιση της σύμβασης ή κατά την ενέργεια των πράξεων και παραλείψεων) ή και ότι αυτά ενήργησαν εντός των ορίων της εκπροσωπευτικής τους εξουσίας, σύμφωνα με το καταστατικό του νομικού προσώπου (σχ. ΑΠ 365/2010, ΑΠ 908/2005, ΑΠ112/2002, ΑΠ 1215/2000). Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 "οι πνευματικοί δημιουργοί, με την δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα)".

Με το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι "Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα, με μουσική ή χωρίς, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στην γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη". Από το συνδυασμό των αμέσως ανωτέρω διατάξεων προκύπτει ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα, λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από τις εν λόγω και λοιπές διατάξεις του νόμου αυτού, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ. 1), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από τον νόμο,

είναι κατά την κρατούσα στην νομολογία άποψη, η κρίση ότι, κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους", κάποια απόσταση δηλαδή από τα ήδη γνωστά ή αυτονόητα. Όπως δε προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 65 §2 του Ν.2121/1993 σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 57, 58, 297, 298, 914 και 932 ΑΚ κάθε πράξη που έχει ως αντικείμενο και περιεχόμενο όμοιο με το αντικείμενο και περιεχόμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας, εφόσον αυτή δεν συντελείται από τον δικαιούχο ή με την συναίνεση του, συνιστά αντικειμενικώς παράνομη πράξη, οπότε, συντρέχοντων και των λοιπών ουσιαστικών όρων του άρθρου 914 ΑΚ, όπως η υπαιτιότητα, η ύπαρξη ζημίας και ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ παράνομης πράξης και ζημίας, γεννάται αξίωση προς αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης.

Τέλος, η νομική αοριστία της αγωγής, στηρίζει λόγο αναίρεσης για παραβίαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου (άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ), συντρέχει δε αν το δικαστήριο για τη θεμελίωση της αγωγής στο συγκεκριμένο κανόνα ουσιαστικού δικαίου αρκέστηκε σε στοιχεία λιγότερα ή αξίωσε περισσότερα από εκείνα που ο κανόνας αυτός απαιτεί για τη γένεση του οικείου δικαιώματος, κρίνοντας αντιστοίχως νόμιμη ή μη στηριζόμενη στον νόμο την αγωγή. Αντίθετα η ποσοτική αοριστία της αγωγής, η οποία υπάρχει όταν δεν συγκεκριμενοποιούνται στην αγωγή όλα τα στοιχεία που απαιτούνται κατά νόμον για τη στήριξη του αιτήματος της αγωγής δημιουργεί λόγο αναίρεσης από το άρθρο 559 αριθ. 8 ή 14 του ΚΠολΔ. (πρβλ.ΑΠ 1551/2010). III) Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της ένδικης αγωγής, οι εδώ αναιρεσιόντες ισχυρίστηκαν: Ότι αυτοί, οι οποίοι είναι ηθοποιοί, στις 4-3-1998 κατάρτισαν με την πρώτη εναγομένη και ήδη πρώτη αναιρεσίβλητη ανώνυμη εταιρία, η οποία είχε ως αντικείμενο τη δημιουργία και παραγωγή διαφημιστικών και λοιπών ταινιών και ενεργούσε κατ' εντολή και για λογαριασμό της δεύτερης εναγομένης και ήδη δεύτερης αναιρεσίβλητης ανώνυμης εταιρίας, αποκλειστικής παραγωγού και εμπόρου της μπύρας ... στην Ελλάδα, αλλά και σε χώρες του εξωτερικού, ατομικές έγγραφες συμβάσεις για τη δημιουργία και παραγωγή σειράς διαφημιστικών ταινιών του για το εν λόγω προϊόν. Ότι με τις συμβάσεις αυτές αποφασίστηκε: α) η παραγωγή, χρήση και εκμετάλλευση σειράς διαφημιστικών ταινιών, με τη συμμετοχή τους για την προώθηση της πιο πάνω μπύρας, β) η προβολή τους να γίνεται μόνο στην Ελλάδα και γ) η μεταβίβαση προς την πρώτη εναγομένη των συγγενικών τους δικαιωμάτων εκμετάλλευσης επί των ερμηνειών τους, αντί ετήσιας αμοιβής 83.202, 24.923 και 45.789,99 ευρώ, για καθένα απ' αυτούς αντίστοιχα. Ότι οι ως άνω συμβάσεις έληξαν στις 31-12-2004, 31-3-2005 και 31-12-2004, αντίστοιχα, για καθένα από τους ενάγοντες, όμως μία από τις διαφημιστικές ταινίες που παρήχθησαν στα πλαίσια των άνω συμφωνιών, προβάλλονταν μεταγλωττισμένη παράνομα και αυθαίρετα, επί δύο έτη (2005 και 2006) σε τηλεοπτικούς σταθμούς στην Αλβανία.

Ότι η 1η εναγομένη κατά παράβαση των αρχών της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών αλλά των συμφωνηθέντων προέβη δια των νομίμων εκπροσώπων της στη διάθεση του υλικού οπτικοακουστικού φορέα της ταινίας σε τρίτους με σκοπό την μεταγλώττιση της ταινίας στην Αλβανική γλώσσα και στη συνέχεια στη μετάδοση της από Αλβανικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, παραβιάζοντας τις διατάξεις του ν. 2121/1993 αλλά και αυτές των άρθρων 914 και 919 ΑΚ. Ότι άλλως, αν η παράνομη διάθεση της ταινίας έγινε εν αγνοία των νομίμων εκπροσώπων της 1ης εναγομένης, τότε διενεργήθηκε από κάποιον προστηθέντα υπάλληλό της, για τον οποίο ευθύνεται με βάση τις διατάξεις του άρθρου 922 ΑΚ. Ότι η 2η εναγομένη, είτε γνωρίζοντας, είτε αγνοώντας υπαιτιώς ότι τα σχετικά δικαιώματα προβολής της ταινίας είχαν εκπνεύσει έδωσε εντολή στην 1η

εναγομένη ή στην εταιρεία να παραδώσει τον επίσημο υλικό οπτικοακουστικό φορέα της διαφήμισης στα αλβανικά κανάλια με αύξηση των κερδών της, άλλως δε ότι η 2η εναγομένη ευθύνεται για την παράνομη προβολή από την προστηθείσα διανομέα της Αλβανική εταιρεία, με βάση το άρθρο 922 ΑΚ, στα πλαίσια της εκτέλεσης της υπηρεσίας που της είχε αναθέσει και αφορούσε τη διανομή της μπίρας "... στην Αλβανία. Ότι λόγω της παράνομης προβολής της διαφημιστικής ταινίας οι ενάγοντες υπέστησαν ηθική βλάβη, τόσο ως επαγγελματίες ηθοποιοί, όσο και ως προσωπικότητες. Ζήτησαν δε οι ενάγοντες, μετά από παραδεκτό περιορισμό του αιτήματος της αγωγής τους, κυρίως μεν να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενες είναι υποχρεωμένες εις ολόκληρον η καθεμία να τους καταβάλουν ως αποζημίωση για την υπαίτια προσβολή των πνευματικών - συγγενικών τους δικαιωμάτων και ως χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής τους βλάβης, τα ποσά των 382.808, των 149.692 και των 233.159,96 ευρώ, αντίστοιχα, με το νόμιμο τόκο από τις αναφερόμενες (στην αγωγή) ημερομηνίες όχλησης τους, άλλως από την επόμενη της επίδοσης της αγωγής, επικουρικώς δε να αναγνωρισθεί ότι η 2η εναγόμενη, της οποίας το προϊόν διαφημίστηκε με την επίδικη προβολή της ταινίας στην Αλβανία, είναι υποχρεωμένη να τους καταβάλει την μη καταβληθείσα αμοιβή τους, κατά την οποία έγινε αδικαιολόγητα πλουσιότερη, η οποία ανέρχεται για τον καθένα από αυτούς στα ποσά των 166.404, 49.846 και 91.579,98 ευρώ, αντίστοιχα, με το νόμιμο τόκο σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διαφοροποιήσεις. Το Εφετείο, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλομένης απόφασης, δέχθηκε ότι η ένδικη αγωγή, ως προς τη βάση της που στηρίζεται στην αδικοπραξία, είναι αόριστη, διότι: "όσον αφορά μεν τη δεύτερη των εναγομένων ουδόλως επικαλέστηκαν ότι την περιγραφόμενη αδικοπρακτική συμπεριφορά επέδειξε πρόσωπο που την αντιπροσώπευε και πολύ περισσότερο, δεν επικαλέστηκαν ότι η εν λόγω συμπεριφορά βρίσκεται σε εσωτερική συνάφεια με τα αντιπροσωπευτικά τους καθήκοντα, όσον αφορά δε, την πρώτη των εναγομένων, ακόμη και αν εκτιμηθεί πως εκθέτουν ότι οι εκπρόσωποι της διέπραξαν την περιγραφόμενη σ' αυτή παράνομη πράξη, δεν εκθέτουν ότι την διέπραξαν στα πλαίσια της εκτέλεσης των καθηκόντων τους, ως αντιπροσωπευτικών οργάνων της".

Περαιτέρω, το Εφετείο έκρινε, ότι η αγωγή είναι αόριστη και όσον αφορά την επιδίκαση αποζημίωσης λόγω της αναφερόμενης αντισυμβατικής συμπεριφοράς της πρώτης των εναγομένων, αφού δεν εκτίθεται ότι η συμπεριφορά αυτή έλαβε χώρα από τον νόμιμο εκπρόσωπο της τελευταίας, μέσα στα όρια της εξουσίας που του είχε ανατεθεί. Έτσι όμως που έκρινε το Εφετείο υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, αφού κήρυξε παρά τον νόμο απαράδεκτο. Τούτο δε, διότι η ένδικη αγωγή υπό το ανωτέρω περιεχόμενο διαλαμβάνει όλα τα κατά το άρθρο 216§1 ΚΠολΔ αναγκαία για την πληρότητα του δικογράφου της στοιχεία, δηλαδή τα γεγονότα που απαιτούνται για τη θεμελίωση της ασκούμενης αξίωσης που έχει βάση την αδικοπραξία καθώς και την αντισυμβατική συμπεριφορά της πρώτης εναγομένης. Ειδικότερα, για τη δικονομική πληρότητα της αγωγής, δεν ήταν αναγκαία, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην πιο πάνω νομική σκέψη, η αναφορά, πέραν των ανωτέρω περιστατικών, των φυσικών προσώπων που εκπροσώπησαν το νομικό πρόσωπο, (κατά την κατάρτιση της σύμβασης ή κατά την ενέργεια των πράξεων και παραλείψεων) καθώς και ότι αυτά ενήργησαν εντός των ορίων της εκπροσωπευτικής τους εξουσίας, σύμφωνα με το καταστατικό του νομικού προσώπου. Είναι, συνεπώς βάσιμοι οι συναφείς πρώτος και τέταρτος (εκ του άρθρου 559 αριθμ.1 ΚΠολΔ) λόγοι αναίρεσης, με τους οποίους οι αναιρεσιόντες μέμφονται το Εφετείο, ότι παρά το νόμο απέρριψε την ένδικη αγωγή ως προς τις ανωτέρω βάσεις της λόγω αοριστίας.

Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλομένης απόφασής του, δέχθηκε ότι η ένδικη αγωγή καθόσον αφορά τη δεύτερη εναγόμενη και κατά το μη εκκληθέν με την έφεση κεφάλαιο που αναφέρεται στην εξ αδίκηματος βάση της αγωγής είναι αόριστη, για το λόγο ότι δεν αναφέρονται τα ειδικότερα στοιχεία της "πρόστησης". Ετσι που έκρινε το Πρωτοδικείο υπέπεσε στην αναιρετική πλημμέλεια του άρθρου 559 αριθ. 14 ΚΠολΔ, αφού κήρυξε παρά το νόμο απαράδεκτο. Τούτο διότι η αγωγή περιέχει όλα τα κατ' άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 914 και 922 ΑΚ στοιχεία για τη νομική θεμελίωση και δικαστική της εκτίμηση. Είναι βέβαια γεγονός ότι δεν γίνεται εξαντλητικός προσδιορισμός της έννοιας της πρόστησης για την μεταξύ της δεύτερης εναγόμενης και της αλβανικής εταιρείας με την επωνυμία ".....", έννομη σχέση. Με μόνη, όμως, την αναφορά της κοινώς γνωστής έννοιας της πρόστησης θεωρούνται ότι προβάλλονται με την αγωγή τα χαρακτηριστικά, για την εξειδίκευση και περιγραφή της έννοιας αυτής, γεγονότα, μεταξύ των οποίων και η από την επικαλούμενη σύμβαση διανομής διαφύλαξη δικαιώματος της δεύτερης εναγομένης για παροχή οδηγιών και εντολών προς την προστηθείσα εταιρεία - υπαίτια της (επικαλούμενης) αδικοπραξίας (πρβλ. ΑΠ 1198/2009). Άλλωστε, η εξειδίκευση των βασικών γνωρισμάτων της πρόστησης μπορεί να γίνει με βάση τα προκύπτοντα από την αποδεικτική διαδικασία ειδικότερα περιστατικά (ΑΠ 1226/2007). Είναι, συνεπώς, βάσιμος ο σχετικός τρίτος λόγος αναιρέσεως, κατ' ορθή υπαγωγή, από τον αριθ. 14 (και όχι από τους αριθ. 1 και 8) του άρθρου 559 ΚΠολΔ. IV) Κατά τη διάταξη του άρθρου 219 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. "αγωγή υπό αίρεση δεν επιτρέπεται, μπορεί όμως ο ενάγων για την περίπτωση που απορριφθεί η πρώτη βάση ή αίτηση της αγωγής να τη στηρίξει σε άλλη βάση ή να υποβάλλει άλλη αίτηση, που στηρίζεται στην ίδια ή σε άλλη βάση". Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, το δικαστήριο δικαιούται να δικάσει τις, υπό την αίρεση της απόρριψης άλλης βάσης ή αιτήματος, προβαλλόμενες βάσεις της αγωγής ή αιτήματα, μόνο μετά από την πλήρωση της αίρεσης, δηλαδή την απόρριψη της προηγούμενης βάσης ή αιτήματος.

Εξάλλου, κατά το άρθρο 579 παρ 1 Κ.Πολ.Δ: "Αν αναιρεθεί η απόφαση, οι διάδικοι επανέρχονται στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την απόφαση που αναιρέθηκε και η διαδικασία πριν από την απόφαση αυτή ακυρώνεται μόνο εφόσον στηρίζεται στην παράβαση για την οποία έγινε δεκτή η αναιρέση. Κάθε απόφαση που στηρίζεται σ' αυτήν που αναιρέθηκε αναιρείται, εφόσον οι λόγοι της αναιρέσεως αναφέρονται και σ' αυτήν". Εκ τούτων προκύπτει ότι μετά την αναιρέση απόφασης για διάταξή της, με την οποία απορρίφθηκε μία βάση της αγωγής, οι αποφάσεις που εκδόθηκαν επί άλλης επικουρικής βάσης, είναι συναναιρετέες, διότι στηρίζονται στην πλήρωση της αίρεσης της πρώτης, η οποία ανατρέπεται με την αναιρέση. Η αναιρεθείσα όμως απόφαση ή οι μεταγενέστερες αποφάσεις, διατηρούν το κύρος τους κατά την έκταση που με την αρχή της οικονομίας της δίκης και δικαστικής ενέργειας επιτρέπεται η έρευνα από το δικαστήριο επικουρικών βάσεων πριν από την πλήρωση της αίρεσης, υπό την οποία διατυπώθηκαν (ΑΠ 42/2010, ΑΠ 580/1987).

Ενόψει αυτών, στην προκειμένη περίπτωση, εφόσον η προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου είναι αναιρετέα κατά τις διατάξεις της που αφορούν τις κύριες βάσεις της αγωγής, τις στηριζόμενες στη σύμβαση και στην αδικοπραξία, πρέπει να συναναιρεθεί η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση ως προς τη διάταξή της που αφορά την επικουρική βάση της αγωγής περί αδικαιολογήτου πλουτισμού της 2ης εναγομένης, αφού η επικουρική αυτή βάση στηρίζεται στην πλήρωση της αίρεσης της απόρριψης της κυρίας βάσης της αγωγής περί αδικοπρακτικής ευθύνης της 2ης εναγομένης, η οποία όμως ανατρέπεται με την αναιρέση της απόφασης ως προς την απόρριψη αυτή και οι διάδικοι επανέρχονται στην κατάσταση που υπήρχε πριν από την απόφαση

που αναιρέθηκε. Κατόπιν αυτών παρέλκει η εξέταση του λόγου αναίρεσης που αφορά τη βάση αυτή της αγωγής. V) Κατά το άρθρο 63Α παρ. 1 του ν.2121/1993, όπως προστέθηκε με το αρθρ.2 παρ.3 Ν.3524/2007 - ΦΕΚ Α 15/26.1.2007-, (εναρμόνιση προς τις Οδηγίες 2001/84/ΕΚ και 2004/48/ΕΚ) Όταν ένας διάδικος έχει προσκομίσει ευλόγως διαθέσιμα αποδεικτικά στοιχεία επαρκή προς στήριξη των ισχυρισμών του περί προσβολής ή επικείμενης προσβολής δικαιωμάτων του παρόντος νόμου, ενώ παράλληλα επικαλείται αποδεικτικά στοιχεία που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αντιδίκου, το δικαστήριο ύστερα από αίτηση του διαδίκου, μπορεί να διατάξει την προσκόμιση των αποδεικτικών αυτών στοιχείων από τον αντίδικο". Περαιτέρω, στην παρ. 5 του ίδιου άρθρου ορίζεται: "Αν ο διάδικος κληθεί και αδικαιολόγητα δεν προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία κατά την παράγραφο 1, οι αντίστοιχοι προς απόδειξη ισχυρισμοί του διαδίκου που ζήτησε την προσκόμιση ή τη γνωστοποίηση των αποδεικτικών στοιχείων θεωρούνται ομολογημένοι". Στην προκειμένη περίπτωση, οι αναιρεσιδόντες με την υπό κρίση αγωγή ζήτησαν "για την περίπτωση που δεν αποδειχθεί η υπαιτιότητα και η εν γένει αδικοπρακτική ευθύνη των εναγόμενων εταιρειών", να υποχρεωθούν οι τελευταίες να παράσχουν τις ακόλουθες πληροφορίες, που βρίσκονται στον έλεγχο τους, κατ' άρθρο 63α του ν. 2121/1993, ήτοι, η πρώτη "πώς και με ποιόν τρόπο διατέθηκε αντισυμβατικώς και παρανόμως αντίγραφο από το επίσημο ολικό οπτικοακουστικό φορέα, που βρισκόταν στην αποκλειστική κατοχή και φύλαξη της, ώστε αυτός να μεταγλωττιστεί παρανόμως και να παραχθεί η παράνομη διαφήμιση" και η δεύτερη, "ποίο ακριβώς πρόσωπο συμφερόντων της, έδωσε την εντολή αλλά και χρηματοδότησε την παράνομη προβολή της διαφήμισης από τους αλβανικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, με πλήρη στοιχεία των συνεργατών της - διανομέων της στην Αλβανία". Όπως προκύπτει από τις προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 63Α παρ. 1 και 5 του ν. 2121/1993 η έρευνα της νομικής και ουσιαστικής βασιμότητας του ως άνω αιτήματος της ένδικης αγωγής προϋποθέτει την ουσιαστική διερεύνηση της.

Συνεπώς, εφόσον με την υπό κρίση αίτηση κρίνεται αναιρετέα η προσβαλλόμενη εφετειακή απόφαση ως προς τις απορριφθείσες με αυτή βάσεις της ένδικης αγωγής τις στηριζόμενες στη σύμβαση και στην αδικοπρακτική ευθύνη, πρέπει να συναναιρεθεί και η διάταξη της που απέρριψε το προβαλλόμενο επικουρικά αίτημα των αναιρεσιδόντων να υποχρεωθούν οι εναγόμενες εταιρείες, για την περίπτωση που δεν αποδειχθεί η υπαιτιότητα και η εν γένει αδικοπρακτική ευθύνη τους, να παράσχουν τις προαναφερόμενες πληροφορίες, διότι πλέον εξέλιπε ο λόγος απόρριψης, που ήταν η μη ουσιαστική διερεύνηση της υπόθεσης παρελκούς πλέον της έρευνας του σχετικού δεύτερου λόγου αναίρεσης. Κατόπιν αυτών, πρέπει να αναιρεθούν: εν όλω η προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου και εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση του Πρωτοδικείου Αθηνών, να παραπεμφθεί δε η υπόθεση προς περαιτέρω εκδίκαση, στο ίδιο Εφετείο, το οποίο θα κρίνει συνολικά την υπόθεση ως προς αναιρεθέν μέρος, εφόσον είναι δυνατή η συγκρότηση του από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως (άρθρο 580 παρ.3 ΚΠολΔ). Επίσης, πρέπει να καταδικαστούν οι αναιρεσίβλητες, που ηττώνται, στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των αναιρεσιδόντων (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν όλω την 5632/2010 απόφαση του Εφετείου Αθηνών και εν μέρει (κατά τα αναφερόμενα στο σκεπτικό) την 5548/2009 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση, προς περαιτέρω εκδίκαση κατά το αναιρεθέν μέρος, στο ίδιο Εφετείο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που δίκασαν προηγουμένως.

Και

Καταδικάζει τις αναιρεσιβλήτους στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των αναιρεσειόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριών χιλιάδων (3.000) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 1 Απριλίου 2014.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 22 Ιουλίου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ